

**NOVA
SCENA**

Ředitel ND: Ondřej Černý
Šéf činohry ND: Michal Dočekal

Samuel Beckett

ČEKÁNÍ NA GODOTA

Přeložil Patrik Ouředník

PREMIÉRA: 16. LEDNA 2010 NA NOVÉ SCÉNĚ NÁRODNÍHO DIVADLA

NOVA
SCÉNA

Samuel Beckett

ČEKÁNÍ NA GODOTA

PŘELOŽIL PATRIK OUŘEDNÍK

REŽIE: **MICHAL DOČEKAL**

SCÉNA: **DAVID MAREK**

KOSTYMY: **HANA FISCHEROVÁ**

DRAMATURGIE: **LENKA KOLIHOVÁ HAVLÍKOVÁ**

SOUND DESIGN: **MICHAL NOVINSKI, JAN P. MUCHOV**

LIGHT DESIGN: **PAVEL KREMLÍK**

ESTRAGON: **DAVID MATÁSEK**

VLADIMÍR: **DAVID PRACHAŘ**

POZZO: **ONDŘEJ PAVELKA**

LUCKY: **JAN KAČER**

CHLAPEC: **VOJTĚCH LAVIČKA / VLASTIMIL KAŇKA** - ČLENOVÉ DRDS

PREMIÉRA 16. LEDNA 2010 NA NOVÉ SCÉNĚ.

„Má cenu ještě něco očekávat? A pokud ano, čekáme vůbec na správném místě?“ Otázky, které je dobré si položit nejen při příležitosti dvaceti let od roku 1989. Čekání na Godota je jedna z nejdůležitějších her minulého století a její otázky jsou naléhavé i dnes.



NA NOVOU SCÉNU!

Vydat se na cestu s Vladimírem a Estragonem, hrdiny Beckettova Čekání na Godota, je troufalé i zoufalé. Dílo samo je geniální, nejlepší hra 20. století, troufnout si na ni není jen tak, ale upadnout do zoufalství nad vlastní nedostatečností lze snadno.

Troufalí i zoufalí jsou i Vladimír s Estragonem, jejich troufalost je však prosta pýchy, je to odvaha bojovníků předem prohraného boje a jejich zoufalství pramení z poznání toho nezměnitelného v lidském osudu. Při vstupu na Novou scénu se však tato slova mohou ocitnout v jiném kontextu. Vystane otázka, kde se bere to troufalé slůvko „NOVÁ“ a v zápětí se objeví námitky, co se na „SCÉNĚ“ nepovedlo. Tak to chodí. Přesto je výprava na Novou scénu s Vladimírem, Estragonem, ale i s tím starým dobrákem Pozzem a bídákem Luckym, velkou radostí.

Byl-li totiž fin de siècle a to, co následovalo, zváno „veselou apokalypsou“, lze počátek milénia nazvat „radostnou kalvárií“. A ve dvou či respektive ve čtyřech či kolika – nesmíme zapomínat na chlapce, posla od pana Godota – se ten kříž lépe táhne.

Vzhůru tedy na Novou scénu se starou hrou a nikdy nestárnoucími hrdiny!

Před započítím cesty, na kterou se těším, si řekněme s nimi:

Vladimír: Tak jdem?

Estragon: Jdem.

(Beckett: nehýbají se)

Přijďte i Vy!

Michal Dočekal

VŽDYCKY JE NA CO ČEKAT. ANEBO NE?

Cokoliv se dá říci o Beckettově hře, je příliš banální. Situace novověkých loserů, kteří se ztratili kdesi na cestě, ačkoliv se na ní evidentně stále nacházejí, je metaforou natolik srozumitelnou, že se vzpírá verbálnímu uchopení. Divadlo, které Beckett psal, je absolutní a právě proto se *Čekání na Godota* stalo ikonou moderního dramatu. Martin Esslin v knize *Absurdní drama* popisuje představení, které se odehrálo v listopadu 1957 pro čtyři sta trestanců ze San Quentinu. Svalnatí siláci si připalovali cigarety a někteří ostentativně prohlašovali, že se vypaří, jen co se zhasne. Zůstali všichni až do konce. V reportáži z představení se objevily reakce vězňů, svědčící o tom, jak naprosto tito neobvyklí diváci hru pochopili. Vězeňský učitel to komentoval slovy: „Vědí, co znamená čekání... a věděli také, že kdyby Godot nakonec přišel, přinesl by jen zklamání.“ Ve vězeňském deníku se objevila například tato věta: „Na Godota čekáme stále a budeme čekat dál. Když je scéna příliš ponurá a děj se příliš pomalu vleče, můžeme spílat a přísahat, že odejdeme navždy, ale vždyť není místa, kam bychom odešli.“

Beckettova hra obsahuje množství filosofických, náboženských, literárních a dalších odkazů. „Je však otázka, jaký užitek takové interpretace přinášejí,“ říká Zdeněk Hořínek v knize *Cesty moderního dramatu* a pokračuje: „Můžeme jistě vykládat Becketta karteziánsky a objevovat v jeho postavách svár tělesné a duševní stránky, tělo



uvězněné v zemi a toužící duši apod., můžeme vidět ve Vladimírovi lidské duchovno a v Estragonovi tělesno, ale co víc tím dosáhneme než povrchní alegorizaci, nedovolené zjednodušení konkrétních obrazů, jejich zeschematizování. To racionální jádro, které nám zůstane, bude příliš banální, než abychom je snadno nevyčetli přímo z Beckettových textů bez pomoci filozofického prizmatu.“

Beckett začal svou hru psát v říjnu 1948, po skončení války, která lidstvu vzala iluze a mnohým také naději a víru. *Čekání na Godota* je svébytnou reakcí na tuto dobu, najdeme v ní ozvuky Beckettových válečných zážitků, kdy jako účastník protifašistického odboje společně se svou ženou prchal z Paříže před gestapem, či inspiraci příběhem svého přítele, který přežil koncentrační tábor. Mnozí říkali, že svět skončil v Osvětimi a ptali se proč. Beckett nedává odpověď, jen ukazuje konkrétní beznadějnou situaci, v které je možné žít a přežít.

Beckett byl především básník a jeho obrazy jsou neúprosně konkrétní. Vladimír a Estragon čekají na Godota, který nepřichází, Pozzo a Lucky putují odnikud nikam svázání pevnějším poutem, než je jen provaz, jímž Pozzo Luckyho ovládá. Stejně jako Pozzo a Lucky také my všichni navazujeme vztahy, v nichž jsme jednu chvíli ovládanými a v druhou ovládajícími. Stejně jako Vladimír a Estragon také my neustále na něco čekáme, krátíme si chvíli bezobsažnými řečmi, hrajeme hry a přitom pochybujeme, zda má toto čekání smysl. Pořád ale existuje padesátiprocentní naděje, že se něco stane, že se něčeho dočkáme. A pro tuto naději pokračujeme v tomto zdánlivě beznadějném čekání.

Lenka Koliňová Havlíková

NAČ ČEKÁME...?

Každým svým probuzením čekám na něco nového. Vykouknu z okna a těším se, že je jaro, že rozkvetla třešeň, že zrají višně, že na Martina sněží. A nejvíc se těším, když se narodí dítě. A přináší poselství z nezaměnitelného světa nevinnosti a tajemství. A učí se mluvit, aby nám něco nového sdělilo...

Jan Kačer

Každý, kdo čeká, sní.
Čekáme na Proroka, na déšť.
Na dávky. Na dávku.
Na čekané se načekáme...
Čekáme na konec, kdy asi začne?
Čekáme a kecáme.
Sedni a čekej!

David Matásek

NOVA
SCÉNA

Neboť člověk je jediným tvorem na Zemi, kterému je dán dar abstraktního myšlení, je tudíž schopen si představit, že všichni čekáme na smrt. Aby nám toto čekání lépe utíkalo, vymysleli jsme si různá malá čekání. Malé dítě čeká na to, až vyroste. My čekáme na to, až půjdeme do důchodu. V zimě čekáme na jaro. Nebo čekáme ve frontě. Nebo čekáme na úřadě. A nebo čekáme v autě v zácpě. Optimista si řekne, že to čekání za to stálo. A pesimista si řekne, že nemá cenu čekat, když stejně čekáme na to, až konečně zemřeme.

David Prachař

Čekám, až mě něco napadne o čekání, čekám v čekárně, čekám, až mi donesou poslední malý pivo, čekám, až mi dojde, že už není na co čekat, čekám na to, až bude líp, čekám na nádraží na vlak, kterej už ujel, čekám na to, až bude dr. Rath vyhlášen blbem desetiletí, čekám, kdy najdu odvahu přestat kouřit, čekám telefon, kdy se mi ozve ten hlas, čekám, až ty kurvy půjdou konečně do prdele, čekám na závan krásy, čekám na něhu, ale hlavně čekám na chvíli, kdy zas přijdou do módy dlouhý vlasy. Nu což – jdu raději něco dělat.

Ondřej Pavelka

Za biotrička k inscenaci děkujeme společnosti OP TIGER www.optiger.cz

Nejbližší premiéry činohry:

31. 1. 2010 Divadlo Kolowrat
Pavel Juráček: NÁRODNÍ ČÍTANKA ANEB KONKRETÉNI

11. 3. 2010 Divadlo Kolowrat
David Harrower: BLACKBIRD

12. 3. 2010 Nová scéna
Edward Bond: SPASENI

18. 3. 2010 Stavovské divadlo
Ivan Stodola: ČAJ U PANA SENÁTORA

Kontakt pro média:

Tomáš Staněk, public relations činohry,
tel.: 224 902 126, mobil: 605 207 249,
e-mail: t.stanek@narodni-divadlo.cz

www.narodni-divadlo.cz

GENERÁLNÍ PARTNER
NÁRODNÍHO DIVADLA



PARTNER NÁRODNÍHO DIVADLA



PARTNER INSCENACÍ NÁRODNÍHO DIVADLA



PARTNER ČINOHRY NÁRODNÍHO DIVADLA



MECENÁŠI NÁRODNÍHO DIVADLA

KOLOWRAT  KRAKOVŠTÍ

Národní divadlo děkuje JUDr. Dominice Kolowrat-Krakovské,
Maximilianu Kolowrat-Krakovskému a Francesce Kolowrat-Krakovské
za nezištnou a štědrnou podporu.



Dr. Dadja Altenburg - Kohl